

Acsai Roland

Tímea

„Lenge lány,
aki sző,
holdvilág
mosolya:
ezt mondja
a neved,
Ilona,
Ilona.”

(Kosztolányi Dezső: Ilona)

Puszival
üdvözölsz
hajnalban,
Tímea.
Forró víz
és filter,
kiázik
a tea.

Kiöntöd,
megisszuk,
aztán et
cetera.
Elindul
az új nap,
akadhat
kis vita.

Én azon
tűnődöm,
mi miatt,
míg mea
culpázom
csendesen:
bocsáss meg,
Tímea!

Felkel a
lányunk is,
hajában
sok csiga,
és fehér
a bőre,
akár a
szépia.

Az időről

A száradó ruhák kint
fehéren lengenek,
a napfény, mint az árvíz,
sodor emlékeket.

A nyárnak záradékát
megőrzi hajnalok,
a múlt fotói némák,
a polaroidok.

Mintha csak
pengene
bennem egy
citera,
bennem zeng
a neved,
Tímea,
Tímea!

Szebbet nem
dúdolhat
magában
Chris Rea.
Tudjuk, hogy
működik
köztünk a
kémia:

ahhoz, hogy
megcsókolj,
nem kell sok
frézia.
Hajnalunk
rózsaszín,
alkonyunk
mélylila.

Sorsunk nem
egyenes,
akár a
lénia.
Gyerekek,
házasság:
nehéz, de
szép iga.

A nap most
épp be süt,
fénye hány
uncia?
Örök az
élet tán,
nem kell el-
múlnia.

A porcsinok lilák még,
az árnyék hűsöt ad,
az égi óra jár még,
a perc tovább halad.

Borotvahab a felhő,
lemossa majd eső,
a kisgyerek meg felnő,
a kávénk míg lefő.

A FELESLEGES EMBER

Kudelász Nóbel

Feltételezem, hogy anyja szomorúan, apja mérgesen mondogatta Lisnyi Móricnak, hagyjon fel a dologgal. Ő azonban egy álomért nemcsak a családi fészket, de a jogi és a közgazdasági egyetemet is otthagya, mindkettőt még az első vizsgaidőszak előtt. És most itt ül a sarki presszóban, annak is a legsarkában, ahonnan az egyik ablakon át a márkaboltokkal teli rendezett, tiszta sugárútra, a másikon meg a szutykos, hófoltos sikátor bejáratára lát. Most végre van egy pályázat, amelyre benevezhet, jó eséllyel nyerhet is. Ötig kell leadnia a sorközökkel együtt számolt legfeljebb hétezer leütésnyi kéziratát. A fődíjat tudná, hová tenni – egy ezres, vannak adósságai –, de mindenként fölött az azzal együtt járó közlést reméli megnyerni, nyilván, hogy odadörgölhesse a papa orra alá. Hány nagyágyú indult már hasonlóképpen, nem igaz? Persze azt nem veszi számításba, hányan buktak el így. Előtte papír, tiszta lap, talpa alatt a világ, feje fölött légypiszokkal gyöngyözött keretben meg egy régi fotó arról, hogyan festett a környék olyan hetven-száz évvel korábban – ezt nézi éppen.

Én meg őt. Szintén csak gyanítom, mire gondol: micsoda változás, a fotón egyértelműen felismerhető az egyik szemközti koloniál stílusú épület – dereng neki, hogy van ilyen, hangzása alapján nyilván előkelőt, békebelit jelent. Meg a fiákerék... Hogy rohan az idő, alig pár évtizede még ilyesmikkel klaffogtak végig a macskaköves utcáskán, most meg tessék! Zümmögnek az elektromos autók, trolik, rollerek és biciklik, valahogy megtalálták a módját annak, hogy ezt a nem túl széles szakaszt különféle zónákra és övezetekre osszák. Van zöldövezet, biciklisáv, megálló, parkolóhely, biciklitároló, négyosztatú, környezetbarát kukák kutyakakikonzollal, nyilvános vécé, szoptatófülke elektromosautó-töltőállomással egybeépítve, és még mindig marad bőven hely a járműveknek, gyalogosoknak, akik mindezeket igénybe vegyék. No, de dolgozzunk egy kicsit, csavarja le Móric a töltőtolla kupakját.

Neki ez munka, nekem szórakozás. Még nem tudja, ki vagyok, de pár év, vagy még annyi se, és tudni fogja. Nekem már fél oldal előnyöm van, ő még a címet se írta le. De lám csak, most nekikezd. Leírja a nevét, a címet. Aztán a tekintete a magasba ugrik, magával rántva Lisnyi fejét, amitől az hajszálpontosan ugyanolyan abnormális tartásba merevedik, mint a Máriaé El Greco Pünkösdi című festményén. Ez a szent nyakbicsaklás, az ihlettarháló poz semmi jónak nem az előjele. Ám Lisnyi nem marad sokáig így, lehorgad a feje, a papírt méregeti, és egy saolin szerzetest megszágyonító gyorsasággal kezdi rá-

Részlet a csíkrákosi templomtorony déli oldaláról. A zodiákus jelei, kéz, rákok, csíkhál (ez utóbbi kettő jelentése: Csík + Rákos?)

suhintani a mondanivalóját. Én sem tétlenkedem, lám, haladok a szöveggel.

Most is, miközben ő viszont ismét megakad. Ezúttal a bejáratú ajtó csengettyűje tereli el a figyelmét, egy vendég érkezik. A csilingelés Lisnyiben párhuzamos gondolatmenetet indít el, ez pedig újfent elvonja a figyelmét. Csengettyű, egy apró rézcselegő... Egy túlélő az elektromosan vezérelt, digitális, mozgás-, gesztus-, hő-, ujjlenyomat-, retinaérzékelős korban. Ugyancsak le-tűnt időket idéz, amikor itt még kalapos urak poharazgattak, nevükön szólították egymást, és felhúzos zsebórát hordtak a mellzsebükben, újságot olvastak, és csak úgy ragyogott a cipőjük, amelyet érkezéskor a sarkon megpucoltattak a szóke kisfiúval. Tényleg, lehetne ilyesmit csinálni ma, mint például számlaképes cipőpucoló? Vannak dolgok, amiknek már örökre búcsút mondhatunk, nem jár már üveges a negyedekben, nincsenek már zsindelek, hamuszirt se főz már senki, és pipacs se nő a gabonaföldeken, de hogy a génkezelt magvak vagy a permetszerek miatt-e, azt nem tudja Lisnyi. De újból elkalandozott. Gyerünk, még egy bekezdést.

Nem tudom, mit ír, de látszólag ő maga sem, mert áthúzza, megfordítja a lapot. Mélyet sóhajt, felfújja az arcát, kimeresztli a szemét, egyszóval gőze nincs, mi legyen. Nem is olyan egyszerű, mi? Ami engem illet, haladok, nekem nem nehéz. Kedves Móric, nagyon annak az embernek a látszatát kelted bennem, aki minden szerepből kiesett, most úgy látom, a kétségbeesés környékez, a kétely, hogy az az álom illúzió marad. Mert mit csinálsz: átsandítasz hozzám, már-már azt hiszem, hogy lelepleztél. Aztán előveszel egy könyvet, belelapozol. Szegény fejed, dilettánsok módjára keresel kapaszkodót: hogyan csinálja más, mit lehet lopni, aztán megpróbálni átesomolgolni, hátha nem veszik észre, hogy koppintottál. Én laptopon dolgozom. Nem is értem, eddig

miért nem jutott eszedbe, mindenesetre most elteszed a könyvet, előhúzol egy kopott HP-t, amin van egy smiley matrica, ellensúlyozandó, hogy lassan indul be. Mindent elfelejtesz, mire írni kezdhetsz, tipikus ez is. Kíváncsi vagyok valamire, ezért felallok, a mosdó felé indulok, visszafelé pont rálátok a billentyűzetedre: igen, a Delete gomb ragyog a legfényesebben.

Három órával később, öt előtt harminchárom perccel már valósággal izzik a gomb a lámpafényben. A nap lebukott. Lisnyi ideges. Nem lesz kész? Most mintha egyszerre érkezne sokféle ötlet, de szűk a nyílás, összetorlódnak, egy se jön ki. Egy sor, törlés, újabb sor, megint törlés. Pedig úgy jött be, hogy tudta, mit fog írni. Pincér, még egy kávé! Ez kemény lesz, Móric, ha nem jön össze, apád megmondta: ez az egy még, aztán vagy vissza a jogira, vagy megvonja a támogatást, mehetsz kutyakaját csomagolni. Húzz bele, barátom!

Azt csak én tudom, hogy hiába. Tehetség, rutin – mind mellékes. Ismeretség, az kell csak. Móricnak az sincs, nekem az is van, ezért könnyű a dolgom. Mert ahogy a katasztrófák, úgy a sikerek is történések láncolatának eredményei: ha nyomulás van, ismeretség van, ha ismeretség van, fődíj van, és közlés van. Hogy mit írok? Kít érdekel manapság a tartalom?

Még van hét perc ötig, de Móric még nem végzett. Én viszont igen, ezeket az utolsó mondatokat, szégyen, nem szégyen, vigyorogva írom. Lisnyinek ez az egy lövése volt még, de csütörtököt mondott. A büdös életben nem hall róla senki, még ha volna benne tetterő és tehetség, akkor is eltűnne a sikátorban, mielőtt egyáltalán lehetne valaki – ha nem is nagyágyú, egy szerény szakállas puska legalább –, az anyjának, apjának lesz igazsága, piszlicsáré illető, mi is felejtjük el gyorsan, haladjunk csak tovább a sugárúton. Mennyi is, lássuk csak, 6332 leütés szóközökkel, bőven határon belül van, küldöm is. Pá!

Részlet a csíkrákosi templomtorony déli oldaláról. Nap, Hold, zodiákusjel, ember